

INHOUD. REDACTIONEEL: Rrrt... Wekkerreminiscenties. — D. S. C.: Bibliotheek Soc. Phoenix; Vrije Studie. — STUDIE EN TECHNIEK: Centr. Comm. v. Studiebelangen; Lezingen-Agenda; Bepalingen van de Cylinderverhouding bij Compound-land-Stoommachines; Over een toepassing van het beginsel van superpositie bij het teekenen van Cremonafiguren. — VEREENIGINGSLEVEN: Alg. Ned. Verbond; Ned. Chr. Stud. Ver. — SPREEKTRIBUNE: Van twee Technologen; Méisje-Student; Nog een gedicht. — PRAATJES. — RELIGIEUZE KRONIEK: Waarom niet Katholiek, enz. — INGEZONDEN: Openbrief aan den heer Ayolt Stheeman; Geduldige lezers van 't bovenstaande. — BOEKBESPREKING: D. S. C. Almanak voor 1922; Jaarboek van Ned. Amb. en Nijv. Kunst. — INGEK. TIJDSCHRIFTEN. — T. H.: Aanv. colleges en oef.; Wijzigingen in den Rooster. — CORRESPONDENTIE.

Prof. Mr. B. H. PEKELHARING. †

Den 31^{en} Januari jl. overleed te 's-Gravenhage op 80-jarigen leeftijd Prof. Mr. B. H. PEKELHARING, van 1874 tot 1907 Hoogleraar in de Staathuishoudkunde te Delft. Door zijn groote belangstelling voor alles wat de studenten, ook buiten de studie, betrof, nam Prof. PEKELHARING hier een zeer bijzondere plaats in. Zelfs nu, 15 jaren na zijn aftreden, is zijn naam nog aan vele studeerenden bekend. Prof. PEKELHARING was Eerelid der D.S. Deb. Club en van „Vrije Studie.”

REDACTIONEEL.

RRRT... WEKKERREMINISCENTIES.

Fragmenten uit een dagboek.

Begin November. 't Was herfst en erg koud (herinnert U zich die koude dagen?) en in 't diepst van 't woud (Kalverbosch), liep een heer in zijn eentje te dwalen. Ssst, die heer is Frits Wekker, plotseling staat hij stil en schreeuwt heel onverwacht met behulp van zijn falset-stem: „ha, ha, ik schrijf voortaan in mijn eigen (tataderata) blad.”

Ik spoedde mij ter kroeg om daar op de rustige bibliotheek over dit geheimzinnige gezegde te mediteeren. Nauwelijks zat ik kalm en wel of de boeken grijnsden me toe en fluisterden: „de Wekker komt.” Geïrriteerd snelde ik naar beneden. Er ging een gezoem door de voorzaal: „de Wekker, nu zal je eens wat zien, de Wekker, ha ha.”

Toen ik naar huis ging knarste de tochtdeur: „rrrt, tataderata, Wekker.”

Dien avond kon ik de slaap niet vatten, door de reet van 't raam zong de N.O. wind: „ha ha die Wekker.”

De heele nacht droomde ik van een mijnheer, die als maar schreeuwde: „Ik schrijf in mijn eigen blad.”

's Morgens werd ik wakker gemaakt, rrrt... door de wekker.

Half November. Op de kroeg zoemt 't nu luider: „de Wekker.” 't Strijkje van Limbach neuriet: tataderata, ta ta-de-rà-tà, de Wèkkèèr.

De Mijnheer uit 't woud schreeuwt nu vreeselijk hard, wat, ... dat weten we wel.

Begin December. Door de heele Societeit galmt 't nu lang en zwaar: „Humor, Wekker, humor.”

St. Nicolaasdag. Vol hoop en verwachting zat ik met kloppend hart op mijn kamer; zou hij komen? Om 2 uur ging ik mistroostig te bedde. Nòg geen Wekker. De volgende dag vroeg ik iedereen: „wanneer komt de Wekker?” altijd kreeg ik ten antwoord: „heel gauw, maar bedenk toch eens, zoo'n blad is zoo gauw niet volgeschreven.” Dat was waar, ik was ook zoo ongeduldig.

Twee dagen later. Ik begin te vreezen dat 't volumineuze blad, dat nog steeds groeit, zal weigeren om zich tot een formaat te laten comprimeeren, zoodat mijn brievenbus 't kan bevatten. Ik zal de timmerman laten komen om de bus uit te bikken.

Voor de Kerstvacantie. Nog geen Wekker. Waarom komt hij niet. Weemoedig stapte ik in de trein naar huis, hij zou kunnen komen terwijl ik weg was en ik niet op mijn post om hem te ontvangen.

De Kerstvacantie. Eén martelend wachten.

Na de Vacantie. Vol verwachting vlieg ik mijn kamer binnen. Geen Wekker.

't Gevleugelde woord: „voortaan schrijf ik in mijn eigen blad,” wordt me een obsessie.

Ik voel me zinloos worden.

Neen, nu kan 't niet lang meer duren. Morgen, overmorgen op zijn laatst zal hij komen. Dwaze hoop toch, dat redding steeds nabij moet zijn, als je ten einde raad bent.

Ik zal een flesch wijn bestellen en goede sigaren om 't feest te vieren.

Half Januari. Ik heb geen plezier meer in mijn leven.

Volgende dag 16 Januari. Vanmorgen las ik in de krant, dat er een meneer van 't Noordeinde gek geworden was. Ik begon te herleven, er verscheen voor 't eerst sedert 2 maanden een glimlach op mijn triestig gelaat. Ha ha, dacht ik, dat zal de mijnheer uit 't woud zijn, die zijn „eigen” blad eindelijk heeft volgeschreven.

18 Januari. Ik verwacht 348 pagina's druks. Nee laat ik bescheiden zijn, ik denk slechts 200. Ja, ja, ik denk maar 200.

24 Januari. Op 't plakbord in de kroeg een prent: een mannetje met een wekker, daaronder: „De Wekker komt Vrijdag.”

Ik lach hoonend.

Vrijdag. Hij is er, ik moest er een kwartje voor betalen. 6¼ cent per pagina. 't Waren er 4 (vier).

's Avonds. De wijn is verschaald, de sigaren zijn vochtig en beschimmeld, op tafel de rekening van de timmerman, f 12,83.

De mijnheer van het eigen blad heeft geschreven, één kolommetje.

Hoe vindt u het zedepreekje op 't eind van dit redactionele hapje?

Moreele vijgen?

Ja ja, laten we voortaan voor zoiets 't werkwoord „vijgen” gebruiken.

De 2 andere stukjes zijn aardig, geestig hè.

Zou de Mijnheer van 't woud ons a.s. Vrijdag over een week weer op vijgen vergasten?

Ik hoop 't, ik ben gek op zijn vijgen.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

BIBLIOTHEEK SOCIETEIT PHOENIX.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. Nederlandsch.

Wies Moens. — Cel-brieven.

Cervantes. — De doorluchtige Vatenspoelster.

Herman Teirlinck. — Johan Doxa, (vier herinneringen aan een Brabantschen Gothieker).

M. Scharten-Antink. — In den vrijen Amerikaan. (Koen van Wessum's Haagsche Jaren).

Elisabeth Zernike. — Het schamele Deel.

- VII. Koloniën, Land- en Volkenkunde,
 H. H. van Kol. — Oud en Nieuw Japan, (geïllustreerd).
 X. Kunst.
 W. Hobin. — Die Renaissance und ihre Meister, (geschenk).
 XII. Godsdienst en Wijsbegeerte.
 Het Heilig Evangelie en de Handelingen der Apostelen.
 W. Devier S. J. — Apologie van het Christendom. } Geschenk
 Friedrich Nietzsche. — Der Wille Zur Macht. }
 " " — Menschliches, Allzumenschliches. }
 Periodieken, enz.
 Nederlandsche Ambachts- en Nijverheidskunst 1921.
 „The Studio” Year-book of applied art. 1921.
 Andrees Allgemeiner Handatlas mit vollständigen Namen-
 verzeichnis 1921.

VRIJE STUDIE.

Woensdag 8 Februari 1922 in de Bibliotheek der T. H.
 lezing van Dr. E. H. M. BEEKMAN over: „De Romantische
 Mensch”. Aanvang 8 uur.
 Het Bestuur.

STUDIE EN TECHNIEK.

CENTRALE COMMISSIE TOT BEHARTIGING VAN
 DE STUDIEBELANGEN DER INGESCHREVENEN
 AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

De President en de Secretaris houden spreekuur elke
 Woensdag van 11¹/₂ tot 12¹/₂ uur, ten huize van den
 Secretaris, Laan van Overvest 54.

LEZINGEN AGENDA.

De Centrale Commissie vestigt de aandacht van belang-
 hebbenden op de lezingen agenda, welke door haar
 wederom in den boekwinkel der firma Waltman is neer-
 gelegd. Zoodra een Vereeniging een datum voor een lezing
 of uitvoering heeft vastgesteld, vermeldt zij dit op boven-
 genoemd register. Het samenvallen van verschillende
 lezingen e. d. op denzelfden avond, zooals j.l. Donderdag
 2 Februari, toen tegelijk een debat-avond der D. S.
 Debatingclub en lezingen der Mijnbouwkundige Vereeniging
 en S. S. S. gehouden werden, kan dan door tijdig onderling
 overleg voorkomen worden.

Bepaling van de Cylinderverhouding bij Compound-
 landstoommachines,
 door B. G. VAN DER HEGGE ZIJNEN.

Wanneer we uitgaan van gelijke maximale stangkracht
 bij tweekrukslandmachines, dan vinden we de betrekking:

$$P - R_{min.} = q(R_{max.} - B) \dots (1)$$

De receiverspanningen $R_{max.}$ en $R_{min.}$ worden bepaald
 door:

$$\alpha_1 P t_{h min.} = q t_l R_{min.} \dots (2)$$

$$\alpha_2 P t_{h max.} = q t_l R_{max.} \dots (3)$$

waarin:

$$\alpha_1 = \left\{ \frac{c + t_{h min.}}{c + 1} \right\}^{m-1}$$

$$\alpha_2 = \left\{ \frac{c + t_{h max.}}{c + 1} \right\}^{m-1}$$

Uit (2) en (3) volgt:

$$\frac{\alpha_1 t_{h min.}}{\alpha_2 t_{h max.}} = \frac{R_{min.}}{R_{max.}} \dots (4)$$

Elimineeren we uit (1), (2) en (3) $R_{max.}$ en $R_{min.}$, dan
 wordt de betrekking tusschen t_l en q gevonden:

$$t_l = \frac{\alpha_2 t_{h max.} + \alpha_1 \frac{t_{h min.}}{q}}{1 + q \frac{B}{P}} \dots (5)$$

In het algemeen mogen we α_1 en α_2 niet gelijk nemen,
 als benadering kunnen we dit invoeren indien:

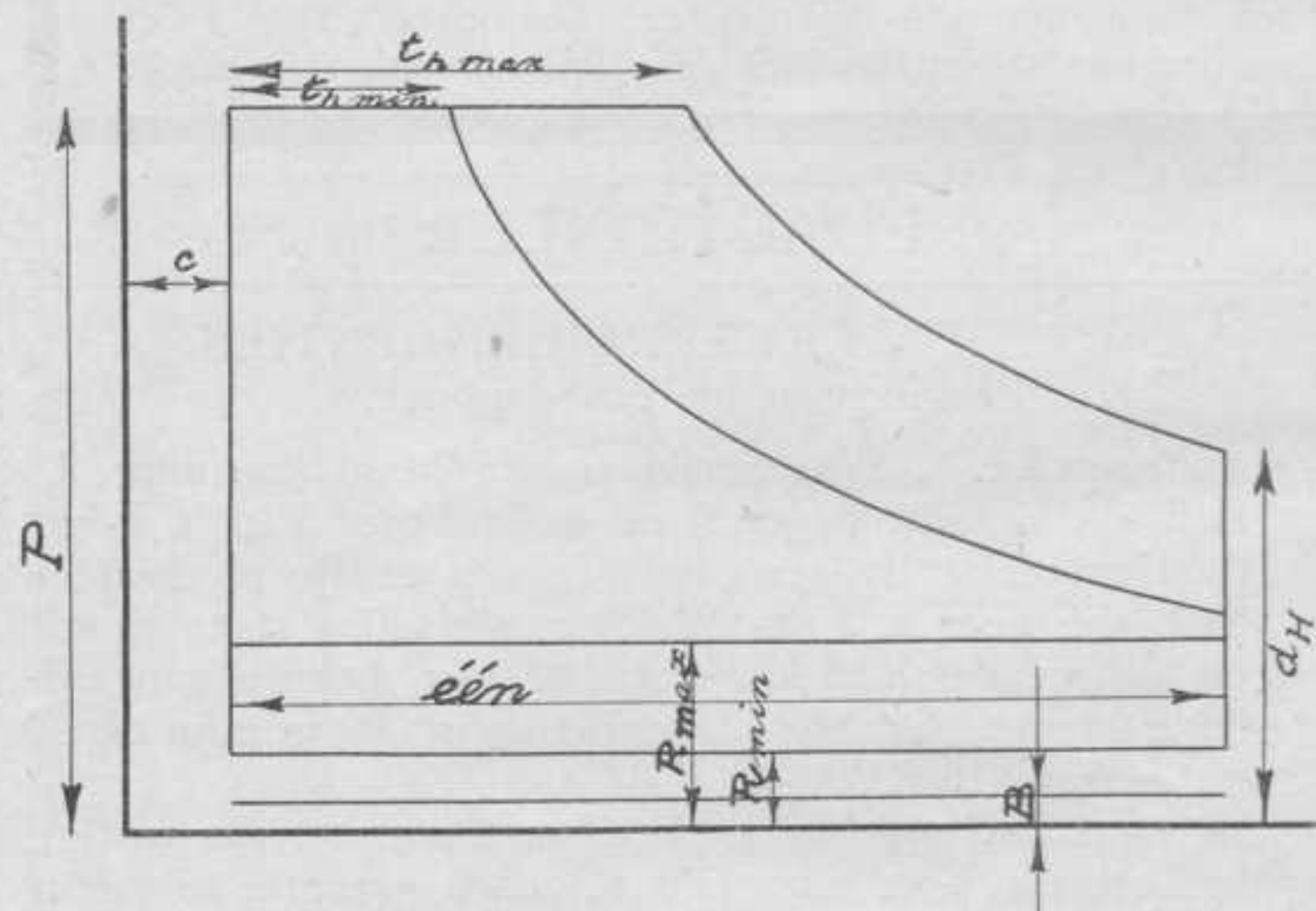
de $S. R.$ groot is en $t_{h max.}$ en $t_{h min.}$ niet te ver uiteen
 liggen, en naar mate de expansie-exponent meer de een-
 heid nadert, want dan naderen α_1 en α_2 tot één.

Bij een moderne machine met oververhitten stoom mag
 dit niet.

Willen we nu de voorwaarde opsporen waaraan q minstens
 moet voldoen, onafhankelijk van den toelaat in den L. D. C.,
 dan bedenken we dat:

$$\alpha_2 P (t_{h max.} + c) = d_H (1 + c).$$

(Zie figuur).

Zal geen terugstroomen uit de receiver in den H. D. C.
 plaats vinden dan moet $d_H > R_{max.}$

We krijgen dus:

$$d_H = \frac{\alpha_2 P (t_{h max.} + c)}{1 + c} > R_{max.}$$

$$R_{max.} = \frac{\alpha_2 P t_{h max.}}{q t_l}$$

of:

$$q t_l > \frac{t_{h max.} (1 + c)}{t_{h max.} + c}$$

$$\frac{q \alpha_2 t_{h max.} + \alpha_1 t_{h min.}}{1 + q \frac{B}{P}} > \frac{t_{h max.} + c t_{h max.}}{t_{h max.} + c}$$

ten slotte:

$$q > \frac{1 + c - \alpha_1 t_{h min.} - c \alpha_1 \frac{t_{h min.}}{t_{h max.}}}{\alpha_2 t_{h max.} + c \alpha_2 - \frac{B}{P} - \frac{Bc}{P} t_{h max.}}$$

De afleiding in Handleiding „Machines” is niet juist,
 doch gaat uit van de aanname $\alpha_1 = \alpha_2$; de oude Handleiding
 stelt voor beide 0.9 wat geheel misplaatst is. In getallen-
 waarden echter loopen de q 's, berekend volgens beide
 methoden niet veel uiteen.

De heer Kool was zoo vriendelijk ons op een en ander attent te maken, reden waarom we hier even op terug gekomen zijn.

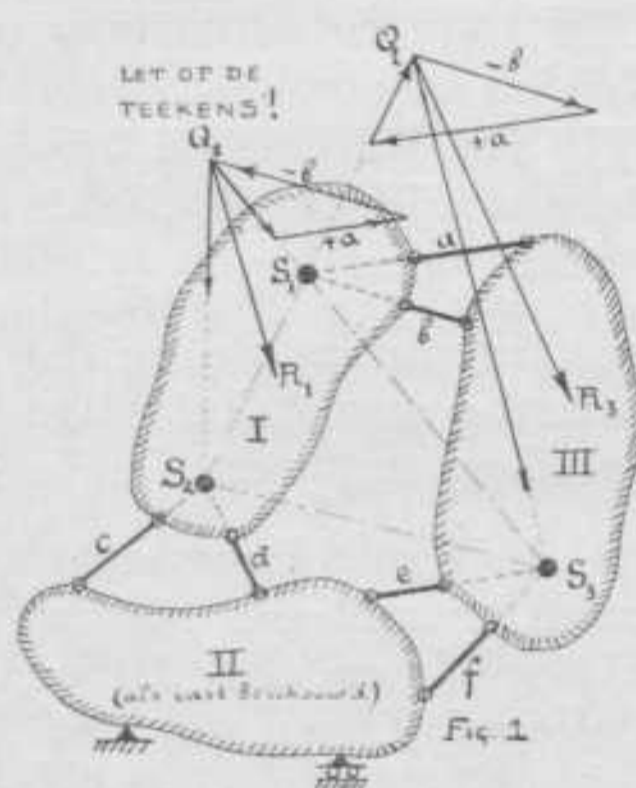
Over een toepassing van het beginsel van superpositie bij het teekenen van Cremonafiguren,
door H. J. OOSTERBEEK.

De mogelijkheid in een statisch bepaald plat vakwerk de spankrachten te bepalen met behulp eener Cremonafiguur is veel grooter dan ze volgens de leerboeken zou zijn.

Waar men aan een Cremonafiguur „geen begin kan krijgen”, of onderweg „vastloopt”, kan men het beginsel van superpositie gebruiken en daarmee de zwarigheden uit den weg ruimen. In een dubbel Polonceauspant bijvoorbeeld ontmoet men geen enkele moeilijkheid als men eerst de linker- en daarna de rechterhelft belast; waarna men de uitkomsten superponeert.¹⁾

De vruchtbaarheid van het superpositiebeginsel is groot.²⁾

In het onderstaande wordt uitgelegd hoe het in een zeer algemeen geval kan worden toegepast om een begin te krijgen voor een Cremonafiguur.

In fig. 1 zijn drie vormvaste, inwendig statisch bepaalde platte vakwerken — z. g. schijven — twee aan twee scharnierend gekoppeld door de staven $abcdef$. De snijpunten S_1, S_2, S_3 dier staven zijn fictieve scharnieren; het grondstelsel is eigenlijk de driehoek, met die scharnieren als hoekpunten; waaruit dadelijk is op te maken dat S_1, S_2, S_3 niet — of zelfs niet nagenoeg — op een rechte lijn mogen liggen, omdat anders de draagconstructie onbruikbaar is. Het

geheel is statisch bepaald opgelegd. Men kan hier geen dadelijk begin krijgen voor het teekenen der Cremonafiguur. Daarom handele men als volgt:

Denk eerst alleen schijf I belast; de resultante dier belastingkrachten is R_1 ; ze bezit, tezamen met de spankrachten a en b , geen moment om S_2 .

Bedenk nu dat a en b de eenige krachten zijn, die schijf III om S_3 zouden kunnen doen wentelen. Doch schijf III is in evenwicht. Waaruit volgt dat de resultante van a en b valt volgens de lijn S_1, S_3 .

Volg nu de bekende methode van Culmann. Snijdt R_1 met de lijn S_1, S_3 . Ontbindt in het snijpunt Q_1 de kracht R_1 volgens Q_1, S_1 en volgens Q_1, S_2 . De component volgens Q_1, S_1 wordt weer ontbonden volgens a en b ; waarmee de krachten in die koppelstaven — voor zoover ze een gevolg zijn van de belasting van schijf I — zijn gevonden.

Denk vervolgens alleen schijf III belast; de resultante dier belastingkrachten is R_3 ; ze bezit tezamen met de spankrachten a en b geen moment om S_3 . En de onbelaste schijf I wentelt ook niet om S_2 . Waaruit volgt dat de resultante van a en b moet vallen volgens de lijn S_1, S_2 .

Snijdt dus R_3 met S_1, S_2 . Ontbindt in het snijpunt Q_2 de kracht R_3 volgens Q_2, S_1 en Q_2, S_3 . De component Q_2, S_1 wordt weer ontbonden volgens a en b ; hiermee

1) Men vergelijkte deze oplossingen met de ingewikkelde methoden in het leerboek van Föppl.

2) Het is zelfs mogelijk aldus een statisch onbepaalde constructie te berekenen zonder vormveranderings vergelijkingen noodig te hebben, b.v. een mastring.

zijn de krachten in die koppelstaven gevonden, voor zoover ze afhangen van de belasting van schijf III.

Schijf II, die de opgelegde schijf is, blijft buiten beschouwing; de belasting daarvan geeft alleen spankrachten in de staven van schijf II en niet in de koppelstaven.

Men superponeert de gevonden spankrachten a en b ; en heeft het gezochte begin voor het teekenen der Cremonafiguur.

Het spreekt vanzelf dat men aldus ook de andere koppelstaafkrachten kan vinden; en dat men, desgewenscht, voor elke schijf een afzonderlijke figuur kan teekenen.

Ook behoeft het geen nader betoog dat men eventueel de reacties van opleggingen moet opnemen in de schijfresultante.

Verder is het duidelijk dat, als de punten Q ongunstig komen te liggen, elke schijfresultante vervangen kan worden door een paar componenten, die elk voor zich een gunstiger gelegen punt Q leveren; men kan b.v. die componenten door de scharnieren S laten gaan.

Deze methode, die naar ik meen onbekend is, is ook bruikbaar als het aantal schijven willekeurig groot wordt.

Het is klaarblijkelijk dat men telkens van drie schijven de eene kan beschouwen als vast te staan, terwijl de twee anderen eraan zijn bevestigd, zoodat ze een driescharnierenboog vormen. In het bovenstaande is dan ook eigenlijk niet anders gedaan dan beurtelings zoo'n booghelft te belasten, waarbij de topscharnierdruk werd bepaald. Zooals men weet, zijn er voor het graphisch onderzoek van een driescharnierenboog meerdere methoden bekend. Deze kunnen alle in aanmerking komen bij het onderzoek van zulke vakwerken. In de practijk zijn de Cremonafiguren zeer geliefd; ze zijn gemakkelijk te controleren; en ze stellen geen hooge eischen aan het intellect van den teekenaar. Juist omdat dit zoo is, scheen het niet overbodig nog eens op die figuren te wijzen, al zijn, — uit een breder standpunt bezien — andere methoden ook belangwekkender.

VEREENIGINGSLEVEN.

ALGEMEEN NEDERLANDSCH VERBOND.

Sophokles' „Philoktetes” door het „Vlaamsche Volkstoneel” onder leiding van Dr. O. de Gruyter op Woensdag 8 Februari om 8 uur in Stads Doelen.

Het Vlaamsche Volkstoneel is ontstaan aan het Yzerfront ten einde de Vlaamsche soldaten ook tijdens den oorlog eenige geestelijke ontwikkeling te verschaffen. Het was in dien zwaren tijd voor de afgematte soldaten een ware verkwikking. Ook na den oorlog zet het Vl. V. zijn beschavingswerk voort. Dat de kunstprestatie van dit Vlaamsch ensemble zeer hoog aan te slaan is, hebben we uit recensies van verschillende Nederlandsche bladen kunnen vernemen. De bekende Barbarossa schrijft o.m. over dr. de Gruyter en zijn tooneel:

Het spel dezer Vlamingen is een openbaring, en ik hoop het te beleven, dat aanstaanden winter dr. de Gruyter den Moerdijk overtrekt, ter leering van onze regisseurs en van onze spelers. De Philoktetes van dr. de Gruyter is een creatie, die Jan Musch in zijn allerbeste stemming zal vermogen te evenaren. Wat deze speler heden als de lijdende Philoktetes vertoonde, behoort tot het allerbeste en de rol is er een, die de hoogste eischen aan den auteur stelt, zoowel lichamelijk als geestelijk.

De Vlaamsche student-dichter Wies Moens zal het spel toelichten. Men weet dat deze jonge man na bijna twee

jaar gevangenschap, gevolg van zijn standvastige Vlaamsche overtuiging, sedert kort weer in vrijheid is gesteld.

Wij hopen dat de Delftsche studenten het Vl. T. zullen weten te waardeeren en door hun aanwezigheid blijk geven van hun sympathie voor het groote Nederlandsche werk dat dr. de Gruyter met zijn tooneel heeft ondernomen.

Alle studenten krijgen 20% korting op de prijzen voor 1e en 2e rang na vertoon van hun inschrijvingsbiljet.

NED. CHRISTEN STUDENTEN VEREENIGING.
AFD. DELFT.

Dinsdag 7 Febr., 4 uur, op de N. C. S. V. kamer thee. Inleider J. D. J. WAARDENBURG over: Impressionisme en expressionisme. Reproducties van schilderstukken zullen dit verduidelijken.

Donderdag 9 Febr. 8 uur op de N.C.S.V. kamer (Brab. Turfmarkt 20) thee. Inleider J. D. J. WAARDENBURG over Toorop.

Donderdag 16 Februari Openbare Vergadering om 8 uur in de Bibliotheek der T. H. Spreker: Mr. P. A. VAN TOORENBURG. Onderwerp: Beroepskeuze en Psychotechniek.

SPREEKTRIBUNE.

Van twee technologen.

Daer waeren twee technologen
Die hadden malcander so lief
Si conden bi malcander niet comen
Die gragchte was veels te diep.

Hi woonde boven een sleyter
En si boven een coiffeur
Want hi minde soseer de whiskey
En si minde soseer de odeur.

Wanneer si bi stillen avent
Met heur thee aen die venster zat
Dan dreven sine sugchten naar binnen
Met de geuren al uit die gracht.

Dan weende si hete tranen
Die vielen in haer cop
En als si daerover en liepen
Dan veegde die dienstmaegt si op.

Hi sugchte hele nachten
Ofgrepselick om haer
En de ploert die en con niet maffen
En maeckte een heidensch misbaer.

Hi heeft geprobeert te swemmen
Eens doe hi wat vetjes was
Hi is in die gragchte verdroncken
En si huurde eenen anderen cast.

MEISJE-STUDENT.

Meisje-studentje,
Iedereen kent je.
Je bent ook zoo slordig,
Je let ook op niets.
Je haar zit niet netjes,
Je houdt van geen pretjes,

Je vast en je blokt,
Alsof 't leven niet lokt.

Maar heb je den moed op je kleeren te letten,
Je haar op te kammen, je hoed recht te zetten,
O, pas dan toch op, dat niemand het merkt,
En heb je plezier, doe net of je werkt.
Want anders, meisje, och denk daar toch aan
Is 't met je goeden naam daad'lijk gedaan.
Je bent dan een echte meisje-student
Die van de ernst van het leven immers niets kent.
ILY.

NOG EEN GEDICHT.

Nu is mijn gebroken hart in de maak,
Ja kind, dat komt van jouw oogen
En mijn ziel die nat van tranen was,
Hangt op mijn kast te drogen.
Ik kijk je mijn leven lang niet meer aan,
Al word 'k van verlangen verslonden
Want je oogen zijn diep
En ik val uit princip
Liefst in geen diepe afgronden.

PRAATJES.

Men vraagt, of het niet langzamerhand tijd wordt, dat de heer Broek tot Lange-Broek promoveert.

Men zegt, dat wegens uitstekende leveranties de huizen Oude Delft 209 en Mijnbouwstraat 9 gerechtigd zullen worden tot het voeren van het Corpsembleem.

Men zegt dat de heer Paardepatser Pasja met de perskaart van het D. S. W. in den cabarethemel van Marcus Aurelius zonder bezwaar werd toegelaten. En dat de glinsterende oogen van Van Wouw dit zonder leed-vermaak aanzagen.

RELIGIEUSE KRONIEK.

Waarom niet Katholiek,
niet Gereformeerd,
niet Mormoon,
maar bovenal: MENSCH.

Toen ik in het laatste D.S.W. het artikel van den heer Grobben bemerkte, flitste plotseling het denkbeeld door mijn hoofd, dat nu eens haarfijn te bestudeeren en aan een zoogenaamde „vernietigende” kritiek te onderwerpen, om ten slotte tot de vraag te geraken: **Waarom Atheïst?** Want, — moet u weten — ik ben materialist en wie 14 goed genummerde stellingen over God verkondigt, kon 14 maal door mij bestreden worden. Dat hij zich klaarmake ter verdediging, want ik ontzie niets of niemand!

Maar gelukkig dacht ik nog bijtijds aan mijn bezadigde vriend Lessing, die indertijd een mooi boekje schreef, getiteld: „Nathan der Weise”, waarin een historie met 3 ringen voorkomt. En daaraan hebben de lezers van het D.S.W. het te danken, dat ik het artikel van den heer Grobben niet haarfijn las, — ja, zelfs heelemaal niet las — en zij alzoo gespaard blijven voor het produkt van onbekookte heftigheid.

Mijne vrienden, het doet er niets toe, of gij Katholiek, of Gereformeerd, of Jood, dan wel Boeddhist bent. . . . . mits gij maar **MENSCH** zijt!

Want het goede kan ik bewonderen, ook in een Katholiek, of ander geloovige en het heeft mij steeds toege-

schenen, dat de uitstekende hoedanigheden, waarop het slechts aankomt, dat de waarlijk mensch-waardige eigenschappen, gelijkelijk gevonden worden onder, katholieken, gereformeerden, materialisten, pantheïsten en anderen.

Slechts zijn die den — mensch — bepalende eigenschappen spaarzaam gezaaid, doordat de meeste katholieken, meer katholiek dan mensch zijn, meer letten op het uiterlijke, dan op de kern hunner godsdienst; doordat de meeste gereformeerden meer gereformeerd dan mensch zijn en ook weer de kern van hun levensleer voorbijzien en zich in het bijzondere verliezen, enz. en **daardoor** verschillen zij schijnbaar zoo veel van elkaar, terwijl ieder meent den echten ring te bezitten.

Maar ik merkte op, dat de besten onder al die godsdienstigen veel meer met elkaar gemeen hadden, dan de oppervlakkige meende, zoo bijv.: waardeering van tegenovergestelde standpunten, verdraagzaamheid tegenover andersdenkenden, hulpvaardigheid ook voor anderen dan geloofsgenooten, mildheid en zachtheid van oordeel, verheven beweegredenen voor hunne handelingen, enz. en ook handelden deze meest godsdienstigen onder de godsdienstigen allen even humaan als het erop aankwam, hun denken om te zetten in de daad.

En toen ging mij een licht op — een Philips halfwattlamp van 1000 N.K. — wat hen allen gelijkelijk bezielde ondanks uiteenlopende religieuze overtuigingen, hun Grootst Gemeene Deeler was het **algemeen menselijke**, dus **niet het specifiek godsdienstige** en sedert werd voor mij **DE MENSCH** in ieder sterveling de hoofdzaak en zijn religie liet mij betrekkelijk koud. Godsdienst was slechts de dekmantel, waar door heen men moest zien, om de er onder verborgen mensch te leeren kennen en waardeeren.

Het is juist de fout van velen, dat zij in een priester slechts het opperkleed, in een koning slechts het koninklijk gewaad waardeeren. En vandaar vele koningen en priesters en bekleeders van hooge ambten, die in volledig tenue weinig of niets meer waard zijn dan de constante waarde bedraagt van hun kleedij.

En zoo begreep ik dat en waarom de wereld niet gebaat zou zijn met het Katholicisme of eenige andere godsdienst, maar dat ze wacht, ... geduldig wacht op . . . . . menschen. Die zijn er nog maar weinig.

Mijn leerboek over Land- en Volkenkunde zegt, dat er ongeveer 1700.000.000 zijn, maar dat is niet juist. Wanneer er zooveel menschen op de wereld waren, dan was de Utopie van Thomas Morus geen Utopie meer, doch werkelijkheid en dan hoefden we niet tot het jaar 2000 te wachten om Bellamy's beschrijving bewaarheid te zien en dan was er ook geen wereldoorlog geweest in 1914.

Neen, de menscheit moet nog komen, het tegenwoordige is een parodie erop . . . . .

Doch om spraakverwarring omtrent het begrip „Mensch” te voorkomen, zullen we het tegenwoordig levende geslacht menschen blijven noemen, doch dan moet hetgeen ik bedoel met den waren mensch anders gedoopt worden, want het staat verder boven den doorsnee-mensch van heden, dan deze boven het dier. Nietzsche doopte hem reeds Uebermensch en leerde: „Der Mensch ist Etwas das überwunden werden musz. Ich lehr' Euch den Uebermenschen.”

„Der Mensch ist ein Seil, geknüpft zwischen Tier und Uebermensch — ein Seil über einem Abgrunde.”

Mijne Vrienden, vergeet die onderlinge kleine verschillen in Godsdienst of politieke overtuiging; zoek het niet in bijzaken, doch zoek het **daar-achter**; zoek het **DIEPER**, zoek de oppermensch in den mensch!

Handelt als Nietzsche's Zarathustra!

Bedenkt dat de ouders van den heer Grobben vermoed-

delijk katholiek zijn en die van den heer . . . . . gereformeerd, en dat als ik de baby J. A. J. Grobben, direct na zijn geboorte naar Voor-Indië zou hebben gebracht, hij nu waarschijnlijk een stuk in het D.S.W. zou hebben geschreven getiteld: „Waarom Boeddhist?”, dus vóór het Boeddhisme, die verheven leer, die geen godsdienst is, maar een schoone vorm van het schoone materialisme.

Gij allen zijt, wat erfelijke aanleg bij uw geboorte en daarna de opvoeding van u gemaakt hebben en zoo is de een katholiek, de andere protestant. enz. maar gij allen, hebt ook iets gemeen en dat is het menselijke.

Uw plicht is het op dat Al-gemeene te letten en u niet teveel bezig te houden met het bijzondere, het door uw geboorte gekenmerkte. Kunstmatig tracht men die kleine verschillen te vergrooten en op te blazen tot ze strijdpunten worden van een domme menigte. Helpt liever dien snooden opzet breken en reikt elkaar de hand . . . . .

Mijnheer Grobben, ik geloof dat u een goed mensch zou zijn als u afleerde zoo bij uitstek katholiek te zijn!

Mijnheer F. Sprey, ik geloof dat u een goed mensch zou zijn, als u afleerde zoo bij uitstek gereformeerd te zijn!

**WEEST MENSCH!
STREEFT NAAR DEN OPPERMENSCH!**

H. VAN TONGEREN.

INGEZONDEN.

Buiten verantwoordelijkheid van de redactie.

OPEN BRIEF AAN DEN HEER AYOLT STHEEMAN.

Mijnheer Stheeman, kijk naar de onderteekening en gij zult weten, wat ik U te zeggen heb. Maar niet schrijf ik dit, omdat ik het U alléén te zeggen heb; de omstandigheden hebben zich gewijzigd, neen, zijn gewijzigd geworden en uitroepen wil ik het thans in de studentenwereld dat ik Uw handelwijze laak. Niet alleen Uw stuk in het vorige D.S.W., dat óók, maar niet alleen. En ook niet U alleen, maar mét U de Redactie (of Redactiemeerderheid?) van het D.S.W., die Uw stuk accepteerde. U laak ik, om Uw gebrek aan menscheit gevoel in verband met de omstandigheden, waarin hij verkeert, die ge tot slachtoffer van Uw misplaatste spot tracht te maken; waarin ge wist dat hij verkeert!

Uw stuk, Uw spot veracht ik . . . . omdat ook ik de kritieken van Lodewijk van Deyssel ken. Omdat ook ik gelezen heb o.a. diens meening over zekeren roman „Porcelain” en Mijnheer Stheeman, ik geloof, dat ik beter gelezen heb dan gij. Lees het over en ontdek, naast wat gij wél gevonden hebt („Je bent onovertrefbaar beste kerel, zoo knus, zoo poetig, zoo honne-ponnig . . . en je bent verstandig, open, joviaal, vrijzinnig, liberaal, je bent 'n model, vrindje, nee maar hoor, jij bent ook 'n model, . . . e.a) zinsneden als „. . . . en dat zélf, door je eigen talent, door je origineele gave, door je ijver, door je edele liefhebberij . . . Ik hoop dat je begrijpen zult hoe ik dit alles bedoel, waarde.” Maar mij is dit alles ernst, Mijnheer Stheeman en daarom zal ik niet spotten, zelfs niet op Uw origineele manier.

Uw stuk is in hooge mate misplaatst en daarenboven een verwaterd plagiaat.

„J'aimerais mieux me taire toujours, et cependant il faut parler quand le coeur déborde.”

Ayolt Stheeman, om wat gij geschreven hebt in het vorige D.S.W. veracht ik U!

A. W. NOTENBOOM.

GEDULDIGE LEZERS VAN 'T BOVENSTAANDE.

Wat een verrukkelijk stukje hè. Als ik Wekkersch was, zou ik drie regels lang loeien, niets dan ha, ha, ha en tataderata zetten. Heusch, toch geloof ik niet, dat 't plan van de intellectueel Noteboom was om u misselijk te maken en uw eetlust drie dagen vrijaf te geven, eerder denk ik, dat hij ook een klapzoen op iedere wang van me wil hebben, maar die krijgt hij niet, ik heb hem van dichtbij gezien . . . . Werkelijk mijnheer Noteboom, u moet niet te veel van Lod. van Deyssel lezen, ik heb 't nooit gedaan en 't bevalt me best hoor. Stuurt u voortaan zulke stukjes naar „de Wekker”, mijnheer Noteboom, daar zoeken ze de ernst en de humor achter de dolzinnigste dingen.

STHEEMAN.

Debat gesloten. RED.

BOEKBESPREKING.

D. S. C. ALMANAK VOOR 1922.

Van de bijdragen tot dezen Almanak lijken mij de teekeningen het belangrijkste deel uitmaken; ik wil beginnen die hier nader te beschouwen. Vooreerst de bandversiering, werk van denzelfden teekenaar als van het bandvignet in 1921. Het toont ons geen nieuwe inspiratie; vorm en opbouw bleven nagenoeg gelijk, slechts een weinig zeggend minstreel-figuurtje vult thans de middenruimte. Het geheel wordt hier aanmerkelijk door verslapt; wij missen er den forschen lijn van het vorige ontwerp in. Goed is echter de plaatsing op den band, welke ruim en stevig in glad, wellicht iets te fel rood linnen gebonden is. Het is te hopen, dat in volgende jaren weer een nieuwer linnen van goeden kleur verkrijgbaar zal zijn, dat het boek zooveel warmer en levendiger bekleedt dan deze gladde soort, die ondanks zijn helle kleur een min of meer onbehaaglijk-kille, geboenwaste indruk geeft.

Het inwendige begint met een verbetering: het verdwijnen van den tot nu toe gehandhaafde en minder fraaie titelpagina. Zij heeft plaats gemaakt voor een geteekende titel, waarop ten onrechte den naam van den uitgever ontbreekt; de plaat zelf is wederom door den vignet-kunstenaar bewerkt naar het band-ontwerp van 1921. Ook hier geen verbetering; aardig van gedachte, is ze wat slordig geteekend en onrustig.

De dan volgende kalender is origineel gevonden en voortreffelijk uitgevoerd. De titelpagina ervan geeft weer een Delftsch Marionettentheater, waarvoor een uitstekend geteekend figuurtje den vertoener voorstelt van de volgende twaalf beeldjes, die de maanden van het jaar verlichten. Deze poppenkasttooneeltjes zijn meerendeels zeer geestig gekozen en geënceneerd, uitvoerig zonder peuterig te worden en met mooi-houterige poppen. Bij nadere beschouwing ontdekt men steeds weer nieuwe gemakkelijke details, zooals b.v. in die voor Juli, September en October; alleen Augustus valt iets uit den lijn door de te zware middenfiguur. Ook lijkt me de zware omlijsting, waarschijnlijk doorgevoerd om de tooneel-idee te behouden, minder geslaagd. In haar geheel doet deze kalender prettig aan door haar eenheid in opzet en uitvoering.

Jammer, dat deze eenheid ook niet is verkregen in de voornaamste illustraties van den Almanak: de titelteekeningen voor de verschillende hoofdstukken. De eerste verschilt nu hemelsbreed met de drie laatsten, terwijl het hoofdstuk T. H. er heelemaal geen heeft.

De titelteekening voor 't hoofdstuk D. S. C. stelt twee personen voor, neerblikkend op een Senaat met blanco-gezichten. Met vele en ingewikkelde lijnen is gepoogd het tweetal een uitdrukking van spot en minachting te geven,

waardoor het geheel iets stars en onwezenlijks gekregen heeft. Ook is de vorm ten opzichte van de bladzijde niet gelukkig gekozen.

Het Corpsverslag is ditmaal geheel van illustraties verstoken gebleven; gelukkig werden de vereenigingsverslagen beter bedeed. Het Societeitsverslag wordt door mooie en goed verdeelde letters aangekondigd, waarboven, blijkbaar ter illustreering van den volgens het Corpsverslag „aangenamen toon op de Societeit”, een paar leden zijn afgebeeld, die elkaar om strijd een stoel aanbieden.

Tusschen het verslag zelf in een grappige voorstelling van een ex-president en een lustrumherinnering, waarvan het bovenste deel, de vogel Piet op een schaal zijner befaamde „pasta 1,20”, vlot en smakelijk is geteekend. De geweldig glimmende schaal brengt een te groot zwart vlak tegenover het te leege onderste deel, waarvan mij de symboliek ontgaat. Aan het slot de beeltenis van een vreemdschedelige Bibliotheek-bezoeker, zich verdiepend in „suggestief” werk.

Het hoofd van Odin is zeer goed opgezet, maar hier en daar slap afgewerkt, evenals dat van Apollo, waarvan de letters slecht zijn. Het sluitvignet van Odin munt uit door gelaatsuitdrukking, zoo ook beide tekstplaatjes van het Apolloverslag: het harpspelende mannetje is kostelijk. Volgens Vrije Studie met een indruk van de lezing van Dr. Steiner boven het hoofd; dan een pracht-caricatuur onder Debating, (blijkbaar „Op de beurs na Bolland” of zooiets), alleen de manier van teekenen met z'n ronde, overal aaneengesloten lijnen verhoogt m. i. de uitwerking niet.

Het Lagaverslag is kwistig versierd; jammer dat het geen beter hoofd heeft gekregen dan dit banale vlaggeprentje. De buitenlandsche triomfen zijn in beeld herdacht, ten leste een vereeuwiging van het bekende zitje rond den kachel, een smakelijke en geestige teekening. Men lette er op, hoe hier de gebrekkige perspectief geenszins hindert. Carroussel heeft een geestig gevonden hoofd en een vlot krabbeltje tusschen den tekst. Een even oorspronkelijke als geslaagde versiering heeft het Tooneelverslag gekregen; banden maskers langs de bladzijden vervangen hier de gebruikelijke hoofd- en tekstteekeningen. Het is een bonte verscheidenheid der vaak treffende physionomieën van nobele zeebonken, ouderlingen en jeune-ingénue's, ijsselijke tronies van drankzuchtigen, beestwijven en vreemdrassige schurken. De twee eerste banden doen als geheel het rustigst aan.

De IJclubteekening getuigt tot in de kleinste onderdelen van een fijnen humor, evenals die bij het Schaakverslag; beiden zijn goed teekenwerk, vooral de laatste. Van de verdere teekeningen zij hier nog vermeld de buitengewoon goede titelplaat van het Decadenten-manifest, blijkbaar onder invloed van den Engelschen schilder Beardsly ontstaan, niettemin verdienstelijk, en een der beste versieringen van dezen Almanak. In hetzelfde verslag en van denzelfden kunstenaar een sprekend gelijkend contereitsel van zekeren President, voor wiens onweerstaanbare lonk naar zijn „propje” het zetsel eerbiedig en begrijpend een diagonaal openlaat.

Het hoofdstuk der T. H. heeft, zooals eerder vermeld, geen hoofdplaat. Een prentje onder „Ingeschrevenen” illustreert het bekende kinematica-drama; de plaatsing van de kleine plaatjes tusschen de examenuitslagen is een vernuftige vondst. Ze beelden zeer plastisch het lijden van een examinandus uit; jammer genoeg heeft de verkleining tot dit formaat deze grappige caricaturen geen goed gedaan.

De titelplaat voor het hoofdstuk Mengelwerk is monumentaal opgezet en diepzinnig van symboliek. Duivel en wetenschap, beiden met hun traditioneele huisdieren, staan in aandachtige beschouwing van -- zoover ik opmerken kan -- een kokend gedachtenpotje, dat zich gedraagt als een soort Bessemer-peer.

Hoewel soms onduidelijk, is het echter handig geteekend en van mooie letters voorzien, zoodat het geheel aangenam aandoet.

Ook de Varia-titelplaat, eveneens in den geest van Beardsly is buitengewoon vlot uitgevoerd. Men kan wat op dezen prent is vastgelegd, een droombeeld van een decadenten fantast noemen, vol grilligheid geteekend, het geheel toch rustig gehouden. Vooral het laatste is, dunkt me, de hoofdverdienste van deze teekenwijze, die op den duur wat van een „systeem” heeft.

De twee grappige, tusschen de varia geplaatste mannetjes met hun komisch beteuterde gezichten, verpersoonlijken blijkbaar de slachtoffers van deze „lastercampagne”.

Tenslotte de titelplaat der Adreslijst; hoewel goed van idee en van opzet, zou ze waarschijnlijk gewonnen hebben door een krachtiger en zorgvuldiger afwerking.

De indeeling der tekst van dezen Almanak is bijkans hetzelfde gebleven. De Kalendergrapjes zijn niet talrijk, maar meerendeels van goede hoedanigheid. Onder de opgave der Studentenverenigingen vinden we als nieuw opgericht een Anthroposifsche- en een Geheelonthoudersvereniging en de Economische Bedrijfsorganisatie.

Het Corpsverslag is vlot gesteld en overzichtelijk gehouden, wat het tot een zeer leesbaar geheel maakt. De „es-ist-erreicht”-apotheose aan het slot lijkt me wel wat optimistisch, waarover hieronder meer.

Het Kroegverslag maakt eveneens een verzorgden indruk; het den Bibliotheek betreffende deel is zeer uitvoerig en bevat interessante gegevens, waaruit de Bibliothecaris terecht een daling van het gemiddeld geestelijk peil constateert!

De meeste verenigingsverslagen geven in de geijkte termen een droge opsomming der feiten; het Laga-verslag is minder overzichtelijk dan vorige jaren. De jaarberichten van een drietal „wilde” verenigingen pogen den lezer, uitgeput na zijn tocht door de voorafgaande gemeenplaatsenwoestijn, weer op te frisschen.

Het hoofdstuk T.H. vermeldt voor het eerst de onlangs ingestelde Commissie van Overleg met de studenten; de enkele regelen onder het hoofd „Gebouwen” vallen helaas als een druppeltje op den gloeienden plaat onzer verwachtingsvolle nieuwsgierigheid. Bezuiniging deed wederom de propaedeutische examen-uitslagen wegvallen: ik hoop, dat het volgende jaar de mogelijkheid brengt ze weer op te nemen. Ook mist men een beknopt jaarverslag der Centrale Commissie.

Dan komt het Mengelwerk, beginnend met een gedichtje, waarvan de titel „Waarheen?” vraagt, een vraag, die mij duidelijk genoeg geleeken had voor de Redactie. Het maakt den indruk van rijmwerk-bij-de-el met z'n onbeholpen rythme en vorig-eeuwsche beeldspraak; nergens klinken deze dichtregels beziel, werkelijk geïnspireerd. In Caldo Sanguis wordt een gemoedsindruk gevoelig beschreven. Het dan volgende stuk De Zwerver lijkt me wel 't beste van dit Mengelwerk, het eenige waaruit een krachtige, zoekende, geest tot ons spreekt. Het is een soort Russische ontmoeting met een zwerver, die zijn levensopvatting opbiecht; de stijl is soms wat stroef en „letterkundig” maar daartegenover geeft het verhaal oorspronkelijke beelden en gedachten en voelen we er sterk leven in. Een scherp contrast hiermee vormt de pennevrucht van Dries; een „agreabel” woordenspel met fraaie vergelijkingen.

De Onderlinge is een brok Ilias-vertaling van Vosmaer, op Laga's onderlinge wedstrijden toepasselijk gemaakt. De roetermen, klassiek omgebouwd, zijn hier en daar geestig geplaatst, sommige hexameters in den lijn van deze modernere wedkamp veranderd. Wellicht ware ook van de vele ongewijzigde regels nog meer te maken geweest.

Ten slotte „Nachtmerrie”; het is een „kolder”-stuk, maar geestig en in het begin een prachtige parodie op

Maeterlinck; ook Ibsen is het slachtoffer van vele grappen, de ondertitel geeft het trouwens reeds aan.

Tot besluit een opgewekt Delftsch Studentenlied. De opname ervan is te waardeeren als poging om van ons tegenwoordig „lied” af te komen. De muziek is voor mijn gevoel wat beter, maar de woorden zijn al net zoo verschrikkelijk.

De portretten der Hoogleraren en overleden corpsleden zijn goed; de Senaatsfoto lijkt overbelicht, voorzitter en secretaris zijn onherkenbaar, het geheel qua reproductie rijp voor „De Prins.” Sommige afdrukken zijn slordig, b.v. die van den Rector; de zwarte inkt waarmee alle foto's zijn gedrukt maakt ze kil; de bruine kleur uit vorige Almanakken was veel beter.

De teekeningen zijn bijkans over de geheele linie goed, het mengelwerk is middelmatig. Jammer is het gebrek aan eenheid in de hoofdteekeningen, ook moesten er meer varia zijn. Het laatste zal wel onmogelijk blijken, zoolang het Corps zoo weinig belangstelling voor zijn Almanak heeft, als in de laatste jaren het geval is. Dank zij een geweldige reclameplaten-campagne en veel moeite gelukt het, de noodige bijdragen binnen te krijgen; van de jongere jaren kwam, ondanks dit alles, bijna niets in. Het stemt sceptisch, aan het eind van het corpsverslag een hulding der „geestdrift voor het Corps” en „medeleven van de leden” enz. te vinden; andere verenigingen zooals Debating, Vrije Studie, enz. zullen ook wel raar opgekeken hebben. Slechts meer en tijdiger inzendingen, vooral voor Mengelwerk en Varia, maken een in alle onderdeelen verzorgden Almanak mogelijk.

F.

JAARBOEK VAN NEDERLANDSCHE AMBACHTS- EN NIJVERHEIDSKUNST 3e Jaargang 1921.

Voor de derde maal is het Jaarboek van Nederlandsche Ambachts- en Nijverheidskunst verschenen. Van de oorspronkelijke opzet, om er een door en door goed verzorgd boek van te maken, is niet afgeweken. Naast een schat van afbeeldingen verzamelde de redactie tekstbijdragen van Dr. Bierens de Haan, Mr. van Royen, de ceramist Nienhuis, etc. De typograaf-ornamentist De Roos nam de verzorging van den druk en de versiering van den band op zich. Het boek verdient zijn plaats zoo goed in elke woning als in elke inrichting van onderwijs. Gewezen zij hierbij van hoeveel nut kunnen zijn de afbeeldingen van het Jaarboek, die juist tot dergelijke doeleinden, ook zonder tekst en aan één zijde gedrukt, in portefeuille verkrijgbaar worden gesteld.

INGEKOMEN TIJDSCHRIFTEN

Ter inzage van den uitgever, den heer Meinema, ontvingen wij het studentenblad: de Wekker.

De Wekker is een blad gevuld met goede lectuur, op eenvoudig papier gedrukt.

Wij durven dit blad, waaraan de behoefte zich reeds lang deed voelen, voor de studentenwereld zoowel als voor de familiekring, met warmte aanbevelen.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

AANVANG COLLEGES EN OEFENINGEN.

De Hoogleraar Dr. J. A. Schouten, e.i., maakt bekend dat zijn college Analyse B. O. (Ricci-rekening) zijn aange-

vangen Donderdag 2 Februari, 2 uur n.m. in het Gebouw voor Natuurkunde.

Privaat-docent Dr. A. van Rossem, t., zal op zijn colleges Dinsdagmiddag 1—2 uur, gebouw voor Technische Botanie de volgende onderwerpen bespreken:

„Bereiding plantage rubber (coagulatieproces) chemische en fysieke eigenschappen van ruwe rubber.

Vulcanisatieprocessen en de technische verwerking van ruwe rubber.

Uitwendige beoordeling en technische keuring van het ruwe product.”

—
Wijziging in den Rooster 1921-1922 na de Kerstvacantie, ingaande 24 Januari 1922.

Maandag C₂, 9—10 Anal. Mtk. Bremekamp, N, wordt:
Woensdag 11—12. Zaal B.

Donderdag T₃, 9—10 Microbiologie, Kluyver, III. wordt:
Dinsdag 1—2.

Vrijdag B₁, 9—11 Handteekenen Gips, 7, wordt:
Handteekenen, Bruins, 7.

Wijziging in den Rooster 1921-1922 na de Kerstvacantie, ingaande 26 Januari 1922.

Donderdag

10—11 S₃ (Waterbk. Nelemans), zaal 34 wordt: 40.

10—12 ” ” ” ” ” ” 33.

10—11 C₃ (Hydraul. Broekman), „ 40 „ V.

10—11 C₅ (Waterbk. Haringhuizen), zaal V wordt verplaatst naar Donderdag 1—2.

CORRESPONDENTIE.

H. v. T. Uw stuk over „De studie aan de T H.” kan niet worden opgenomen.

H. W. J. VAN H. Uw stuk is aangenomen, blijft wegens plaatsgebrek tot de volgende week liggen.

B. G. v. D. H. Z. Blijft liggen tot den volgenden keer.

J. J. DE R. Wij bedoelen, dat Uw stuk niet voor opname geschikt is.